

HA HISZEL, MEGLÁTOD MAJD

2015. szeptember 27.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

A dicsőségbe való bemenetel a legfontosabb üzenetünk mindig. A mai napon is ezzel fogunk további tanulmányokat, igehelyeket vizsgálni, mert meggyőződésem, hogy akkor tudunk a növekedni, hogyha ezt a teljes lényünkkel kívánjuk, és mindenekfelett kívánjuk ezt a sekina dicsőségbe való beljebb hatolást. Mert van még beljebb, van még mélyebb, van még több, és azt kívánni kell. Amikor kívánczunk utána, akkor tud jönni.

Egyik kedvenc igerésem a 2Mózes könyvében, amikor Mózes a sátorhoz megy, és megjelenik a bejáratában Isten dicsősége. *Mózes* beszél az Úrhoz, és az Úr utasításokat és *útmutatásokat* ad. Teljesen, színről színre való párbeszédnek vannak Mózes és az Úr között, és megjelenik ez a sűrű, hófehér sekina dicsősége a sátor előtt.

Amikor a Mózes az Úr útmutatásait elvette és elment a sátortól, azt olvassuk, hogy volt valaki, aki nem ment el onnan, *ott maradt* a dicsőségben, és az Józsué volt. *Józsué* ott maradt a sátor bejáratánál, mikor már Mózes elvégezte a szolgálatát az Úrral. Ott maradt ebben a dicsőségben, mert annyira vágyta és kívánta, és lenyűgözte.

Ki vette át Mózes szolgálatát? Az, aki *vágyta* ezt a dicsőséget, az, aki odahelyezte az egész lényét mindenekfelett, hogy ott lehessen, benne lehessen. Aki [Józsué] ennyire vágyakozott utána.

A szívünkben ott kell lennie ennek a még többet, még beljebb, még Uram, szeretnék belőle. Még többet, mert tudom, hogy van még több odabent! Szeretnék beljebb menni! Naponta imádkozd! Ahogy kéred, és ahogy *vágyakozol* utána, úgy tudsz *beljebb* menni az Igék által.

Az *Ige* az útvonalunk és a vezérlőmesterünk. Az Ige vonalán lehet *előbbre haladni*, mert meg van írva, hogy miközben szemléljük ezt a dicsőséget, *elváltozunk* erre a dicsőségre. Elváltozunk színről színre, dicsőségről dicsőségre, hitről hitre. Vágyakoznunk kell, az egész Test együtt, akkor jelenik meg az Úr ebben.

Íme, Józsué lett az, aki Mózes után bevitte a népet az ígélet földjére. Nagyon fontos ez a *vágyakozás* a szíveken, és ezt ébresztgessük. S ha úgy érezzük, hogy *halványul*, az első jelzés arra, hogy eltávolodunk az Úrtól. Igyekezzünk *vissza* az első szerelem helyére, és ne engedjük, hogy a tűz kialudjon.

Ébresztgessük és vágyakozzunk, és a *közösséget* ápoljuk az Úrral. Mindenekfelett fontos dolog ez az életünkben. Tegnap ott voltunk bent, olyan mélységekig a dicsőségben, ahol mondhatom, hogy talán én magam sem jártam soha. Olyan megnyilvánulásokkal engedte meg az Úr, hogy bemenjünk oda, ahova vágyakoztunk. Ez a kulcs. Nagyon köszönjük Neki.

◇◇◇

A dicsőségről folytatjuk ma az igei beszédeket, mert ezek fognak minket megerősíteni. Ezek ébresztgetik fel bennünk majd a vágyat, hogy igenis csak a *hit útja* létezik, hogy csak a dicsőség útja létezik, és hogy ezen kell járnunk, ezen kell előrehaladnunk.

A Róma 8. fejezetében volt a múlt héten az egyik záró Igénk, és onnan folytatjuk, felvesszük a fonalat. Ha valaki a múlt heti tanítást nem hallgatta előben, az interneten feltétlenül hallgassa meg – mert annak a folytatása lesz ma –, hogy teljesen képbe kerüljünk.

Ugyanis ez a dicsőség, amelyet Isten nekünk szánt, ez nem a jövőben akar megnyilvánulni majd az életünkben, amikor a mennybe kerülünk. Akkor természetesen bekerülünk a nyíltszintű dicsőségbe, és színről színre úgy fogunk ismerni, ahogy az Úr is ismer minket. Ott már *nem homályosan* fogunk látni.

De már itt a földön, amíg testben vagyunk, Isten *elrendelt* a számunkra ezt a *dicsőségben* való élest, megnyilvánulást, amit itt élünk az új teremtként a földön. Ezt nektek a múlt héten a Róma levélből bontogattuk, hogy nézzük meg, hogy az Úr mennyire erre a jelen időre gondol, amikor azt mondja, hogy ebben a dicsőségben kell járnunk. Minden helyzetben, kihívásban szeretné az Úr, ha meg tudna jelenni az Ő dicsőségével, és *hozná a megoldást* az életünkre.

RÓMA 8,29–30.

29. Mert akiket eleve el is rendelte, hogy azok az Ő fiai ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen az elsősülött sok atyafi között.

Mert akiket eleve ismert... – itt rólad van szó. A mi ábrázatunk nem akármiféle, amit bárki leszólhatna, vagy lenézhetne. A mi *ábrázatunk* hasonlatos Isten Fiához. Így el van rendelve. Ha most még nem is látszik teljesen, ami belül van, az a csodák csodája. Ez a drága Jézusunk.

30. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Ez az Ő elrendelése, ezt senki meg *nem változtathatja*. Te sem az esetleges ostoba döntéssel, vagy a tévedéseiddel, hibáiddal. Senki, mert eleve elrendelés ez. Se az ellenségeid, senki nem tudja ezt ellopni, elvenni tőled, vagy eltávolítani ettől. Isteni elrendelés ez! Elhívásod van, te név szerint ki vagy híva ebből a világból az Ő királyságába. *Múlt idő!*

Kaptál egy új ruhácskát [az újjászületéskor], hófehéret, meg vagy igazítva. Olyan szent és igaz vagy, mint a Jézus Krisztus, szeplőtelen. Hófehér ruhácskában. Megigazíttatás is múlt idő, mert elvégezte. Szent vére kifolyt értünk. Itt van, el van végezve.

Isten megdicsőített minket. Teljes dicsőségébe újra fel vagy *öltöztetve*, mert elvégezte ezt. Meg vagy dicsőítve. Ez az a dicsőség, amit Ádám és Éva *elvesztett* egy szempillantásban, mikor a sátán kísértésének engedtek. Addig ők dicsőségfelhőbe voltak felöltöztetve.

Isten hívta őket, hogy hol vannak, de akkor elrejtöztek. Megkérdezte, hogy miért bujdostok előlem? Azért mert mezítelenek vagyunk – mondták. Isten azt kérdezte tőlük, hogy kicsoda mondta ezt néktek?

Nem azt kérdezte, hogy hogyan vettétek észre? Mert az ember így van teremtve, hogy *amit hall*, az kerül a *szívébe*. Ők meghallották az *ellenség hangját*, hogy mezítelenek. Elvesztették a dicsőséget. Ebből tudták? Nem! Észrevették volna azonnal. Ki mondta néktek? – kérdezte Isten.

Most viszont ugyanúgy mondja néked, hogy *visszaállítottam* ezt a dicsőséget, sőt, *a fölé* megdicsőítettelek, megigazítottalak. Nekünk köteles részünk ezt a *dicsőséget kutatni* minden helyzetben, és azt a dicsőséget *előszólitani* a szellemiekből a láthatókba, a láthatatlanokból a láthatókba. Hogy ebben a dicsőségben járassunk, hogy *megláthassa a világ*, hogy egy dicsőséges Istenünk van.

Egy keresztény számára *nincs megoldhatatlan* helyzet, mert Istennél nincs megoldhatatlan helyzet. Nincs reménytelen helyzet, mert a dicsőség *elkészítette* a számunkra azt a felséges, ragyogó, mindenekfeletti *megoldást*, amivel csak Ő tud jönni. Ez bennük van a szellemünkben. Onnan kell megtanulnunk ezeket *előszólitani* és a dicsőségben járni.

Ez fogja lenyűgözni a *világot*, amikor meglátják rajtad ezt a *ragyogást*, ezt az ékességet, ezt a csillogást. Az Ő életébe, az Ő dicsőségébe akar minket felöltöztetni, hogy a világ ezt meglássa. Ezt írja az Írásban, hogy a világban minden szem meglátja ezt a ragyogást. Örökkévaló dicsőség osztályrészesei lettünk. Ezt az Úr maga végezte el. Elvégeztetett. Megtörtént, megvan nekünk.

Jézus főpapi imája a János evangéliumban a 17. fejezetben olvasható. Ott imádkozik Jézus, hogy azt a *dicsőséget*, amelyet nékem adtál – mondja az Atyának –, azt *őnékik adtam*. Isten és Jézusunk szemében, és a Szent Szellem szemében ez elvégeztetett.

Ezt a dicsőséget a belső emberedben *hordozod*. Érdemes ezen naponta elgondolkozni. Meglátszik-e, megláttatik-e ez az életeden? Ez itt a kérdés. *Jársz-e ebben* a dicsőségben? Mert Isten ezt szeretné, mert ez dicsőítene meg Őt, hogy a munkát elvégezte. Ha ez meglátható.

Ehhez adta nekünk a Segítőt, a drága Szent Szellemet, aki minden utunkon segít, és minden igazságra elvezet, és támogat minket a hitünkben. Egyszerűen érezzük, hogy nem vagyunk magunkra hagyva.

Annyira, de annyira érdekes ez a bizonyosság, hogy a világ csodálkozik, hogy honnan veszik ezt a bizonyosságot, amikor látnak minket. Ezt a Szent Szellemtől vesszük. Ő az, aki velünk él, egy szellem lettünk Ővele, Ő bátorít minket, és Ő adja azt a *bizonyosságot*, hogy ez így van. Ahogy te *belenézel* ebbe a csodálatos élő Igébe, az néked úgy van. Erről Ő tesz bizonyosságot, és Ő *adja az erőt*, hogy át tudj *változnia* arra a képre és hasonlatosságra.

Ha belenézel és még nem úgy van, ahogy itt olvasod, akkor Ő a segítséged is, és hozza a megoldásokat. Ha te *törekszel* arra, hogy úgy élj, ahogy ebben a tükörben látod magadat, akkor Ő mindig a *segítségére* fog sietni. Meghozza a *megoldásokat*, természetfeletti módon. Meghozza azt a ragyogást az életünkre, és soha nem hagy magunkra. Biztos lehetsz benne.

Az Ő akarata, hogy az Ő dicsősége ragyogjon erre a világra, hogy meglássa ez a világ az Ő jóságát. Néztük a múlt heti tanításban, hogy amikor Mózes kérte Istent, hogy a Te orcád jöjjön mivelünk, hogy a Te *dicsőséged* jöjjön mivelünk, e nélkül nem megyek sehova. Isten azt mondta neki: *megmutatom az én jóságomat*. Az én *jóságom* megy veled.

Az Ő dicsősége, és az Ő jósága *karöltve* együtt járnak. Az Ő jósága fog *megnyilvánulni* az életed minden pillanatában, minden percében. Az Úrnak ezt a dicsőségét, úgy írja az Írás, hogy fedetlen arccal szemléljük, ami azt jelenti, hogy ha *belenézünk* az Írásokban, az Igébe, akkor semmi nincs köztünk és az Úr orcája között. Az *átragyog* ránk. Az orcánkra ragyog, és fedetlen arccal szemlélvén elváltozunk.

Egy *elváltozást* garantál nekünk az Ige. Ugyanazon ábrázatra elváltozunk. Nem akárhova változunk, az Ő ábrázatára. Ahogy ebben a dicsőségben növekszünk, egyre jobban fogunk

hasonlítani hozzá minden szempontból. A szeretetben járásunk, a szavaink, a beszédünk, a gondolkodásunk, az életvitelünk.

Ha a világ meglát téged, akkor nem kell, hogy kinyissa a Bibliát. Fogja tudni, hogy ez jézusi cselekedet volt, ha téged lát. Ezt jelenti ez a dicsőség. Ezt a dicsőséget kell *hordoznunk*. Elváltozunk az Úrnak Szellemétől.

Tehát a Szellem a mi *segítőnk* ebben, hogy ez a dicsőség valóban *ragyogjon*. Növekedést ígér nekünk ebben, hogy elváltozunk dicsőségről dicsőségre. El kell *várnunk*, hogy ebbe a dicsőségbe egyre *mélyebbre* tudunk bemenni, és egyre nagyobb ragyogást tudunk mutatni az életünkön ennek a világnak, hogy *meglássa* az Úr dicsőségét.

A Róma 9,23 támogat minket ebben nagyon erősen. Azt írja itt a Szentírás:

RÓMA 9,23.

23. És hogy megismertesse az Ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényeiben, melyeket eleve a dicsőségre alkotott, mit szólhatsz ellene?

Ki akarja ezt megcselekedni? Az Úr maga. Ő akarja megismertetni az Ő dicsőségének gazdagságát. Már a *dicsőség* szó is magában hordoz egy *óriási gazdagságot*, de itt még fokozza. Azt mondja, hogy a dicsőségének a gazdagságát akarja átadni nekünk. Induljon meg a szíved, hogy ott *van még több*, és a dicsőségének a gazdagságába kíváncsozz *bemenni!* Ezek nem csak anyagiak. Azokban is részesít minket az Úr.

Minden tekintetben az Ő dicsőségének gazdagságát meg akarja *ismertetni* az Úr. Ez az Ő célja az életünkre. Kiválasztottak vagyunk, az Úr megkönyörült, mert Ő a kegyelmét adta nekünk. Irgalmat adott nekünk, mert nem az az osztályrészünk, amit megérdemelnénk. Ha azt kapnánk, amit megérdemelnénk, akkor mindannyian a pokolban végeznénk. Megváltás nélkül mindannyian oda kerülnénk.

De Jézus jött, és *megfizette* értünk az árat, és azért nevez minket az *irgalom edényeinek*. Az Úr megirgalmazott, megkönyörült, megkegyelmezett rajtunk, és kiválasztott minket, hogy mi legyünk az Ő dicsősége gazdagságának edényei. Hordoznunk kell ezt.

Legyen elvárásod erre, hogy a te életed arra adatott, hogy az Ő *dicsőségét hordozzad* ebben a világban. Az Ő dicsőségének gazdagságát *megmutassa* az irgalom edényein, melyeket eleve a dicsőségre alkotott. Nem lehet vitatkozni vele. A te életedet eleve a dicsőségre alkotta az Úr.

Írja, hogy egy házban vannak faedények, meg cserépedények, meg ezüstedények, és vannak aranyedények. Ezeket az *aranyedényeket* arra teremtette, hogy kiárassza, kitöltse benne az Ő dicsőségét. Eleve erre teremtett téged, hogy azt a *dicsőséget hordozd* itt a földön, és megláttassék az Ő jósága. Megláttassék az Ő ragyogása a te életeden keresztül. Hatalmas elhívás ez. Megáld minket és áldássá tesz, hogy ezt a dicsőséget ragyogtathassa rajtad.

Most hogyan munkálja ezt a dicsőséget? Meg kell tudnunk jelenteni ezt a dicsőséget az Ő segítségével a különböző *élethelyzetekben*, ahova esetleg mi kerülnénk, vagy *mások életében*. Ennek a dicsőségnek meg kell *jelennie*, mert ez az Úr akarata. Ez a dicsőség megoldásokat hozzon, áttöréseket hozzon, feljebb lépéseket hozzon, *növekedéseket* hozzon.

Sokszor mi nyelvekben imádkozzuk, hogy Salamonnál nagyobb van itt. Amikor nyelveken folyik az imádság, néha kapunk megértéseket belőle, betekintéseket. Sokszor mondja ezt a Szellem, mikor egységben imádkozunk, hogy Salamonnál nagyobb van itt. Utána a Szellem hozzát teszi, hogy bölcsességben és gazdagságban. Mert az Isten Szelleme van velünk.

Minden a miénk, amit csak Isten akar, hogy befogadjunk ebben a világban, azt meg tudjuk hódítani. Világosságot kell vinnünk be a sötétségbe. A *világosság elnyeli* a sötétséget, egyszerre nincs többé, megszűnik. *Teret kell hódítanunk* az Úr Jézus Krisztus Evangéliumának, és ennek ez a menetrendje. Meg kell ismernünk a dicsőséget, a dicsőség áradást.

Megtelik *szám a dicséreteddel*, mondja a zsoltáros, és minden napon így telik meg az életem a Te dicsőségeddel. A dicséreteink és az Úr dicsőségében való járás szorosan vannak. Az Úr *dicséretei*, és az *Ő dicsőségbe* való bemenetel és a ragyogása *karöltve* járnak egymással.

Egy másik helyen a zsoltáros azt mondja, hogy áldott legyen az *Ő dicsőséges* neve mindörökké, és teljék be dicsőségével az egész föld. Az *Ő* neve fogja ezt tenni. Megtanulod, hogyan kell áldani és magasztalni az *Ő* nevét. Ezzel kezdi, hogy áldott legyen az *Ő* neve!

Elkezdted *áldani* az *Ő* nevét az életed felett, hogy ezt megcselekszi, akkor a *dicsőség* be fogja *tölteni* az életedet. Ahogy az életedből az továbbárad, az egész földet betölti. Ez Isten akarata. Ez van az Írásokban írva, hogy betölti Isten dicsőséggel az egész földet, és *teljes lesz* a föld az *Úr dicsőségének az ismeretével*.

Isten ki akarja árasztani, rajtunk keresztül tudja megtenni, akik már ismerjük azt. Akik már *ismerjük* ennek a dicsőségének egy mértékét és az abban való növekedést. A dicsőségben való *áttörések* és a dicsőségnek a *megjelenése* az életünk felett az egyik legkiválóbb történet az Ószövetségben, ahova most el fogunk menni.

A múlt héten nem sikerült ezt befejezmem, és e fölött nem lehet elszaladni, ez az egyik legtanulságosabb és legdicsőségesebb rész az Ószövetségben. Izrael egy óriási bajban van. Három irányból fogott össze az ellenség, hogy elnyelje. Ma is erre törekszik. Ezek szellemi erők, Izraelt készülnek elsöpörni a térképről. Nem azért, mert ők maguk Izrael, hanem azért, mert ők Isten választottjai. Az ellenség *gyűlöli* azokat, akit Isten *szeret*. Itt kezdődik.

Tehát összegyülekezik az ellenség három irányból. Jósafát király idejében van ez, és eljöttek a Moáb fiai, eljöttek az Ammon fiai, és még a környékben lakozók is Jósafát ellen, hogy hadakozzanak ellene. Így kezdődik a fejezet.

Hírmondók jöttek a királyhoz, és hozták a rossz hírt, ami azonnal félelmet keltett benne, mint ahogy az első természetes reakció az emberben. Azt a hírt hozták, hogy a tenger túlsó részéről nagy sokaság jön ellened, Szíriából, és már itt és itt vannak, egészen az Engedig eljöttek már. Itt vannak a közelben. Itt olvashatunk arról, hogy mi volt ez első reakciója a királynak és a népnek.

2KRÓNIKÁK 20,3–4. 6–7. 9-10. 12. 15-22. 26. 29-30.

3. Megfélemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdete az egész Júda országában böjtöt.

A rossz hír hallatán az emberben az első dologként szinte ösztönösen a *félelem* próbál hatalmába keríteni. De itt ez a döntő pillanat, hogy mit teszel, amikor rossz híreket kapsz, és a félelmek akarnak a hatalmukba keríteni. Jósafát, amikor megfélemlített, a mondat második felében írja, hogy az *Urat* kezdte keresni. Ez a *kulcsa* ennek a győzelemnek. Itt kezdődik.

Az Úrhoz fordult, az Urat kezdte keresni, és hirdetett az egész országban böjtöt és *imádságot*. Tudta, hogy a segítségre van szüksége ebben a helyzetben. Az ellenség többségben volt, túlerőben volt. Ki tud rajta egyedül segíteni? Az Úr. Ma is így van ez.

4. Azért felgyülenek a júdabeliek, hogy az Úr segítségét keressék, Júdának minden városaiból is jövének, hogy az Urat keressék.

Összegyülekeztek, és elkezdett Jósafát az Úr házában imádkozni.

2KRÓNIKÁK 20,3–4. 6–7. 9-10. 12. 15-22. 26. 29-30.

6. És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! Nem Te vagy-é egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A Te kezdedben van az erő és hatalom, és senki nincsen, aki ellened megállhatna.

Az *imának* ott kell kezdődni, hogy el kell ismerni Istennek a mindenható *teljhatalmát* az életünk felett, és a világ felett, és a problémák felett. Nem a problémát kell magasztalnunk. Nem azzal kezdte, hogy milyen hatalmas ellenség jön ellenünk, hanem elkezdte Istent magasztalni.

Istennek megadta azt az *első helyet*, hogy Te vagy az egyetlen. Te vagy az Atyánk, és Te vagy az egyedüli Isten, aki uralkodsz, akihez fordulhatunk. Pogányok minden országán is Te vagy az Isten. Így fordul Jósafát az Úrhoz. Nagyon fontos dolog.

Amikor megyünk az Úrhoz, akkor általában rögtön a problémáinkat soroljuk. Ahogy a problémáinkon időzünk és soroljuk Istennek, gondoljátok, hogy Isten nem tudja a problémáinkat? Azoknak a sorát? Mindent *pontosan tud*, hogy milyen helyzetekben vagyunk.

Mégis, amikor mi Isten elé járulunk, akkor az első, ami jár neki, az a *magasztalás*. El kell ismerni az Ő mindenható teljhatalmát, uralmát az életünk felett, a világ felett, és az ellenség felett, hogy Ő az Úr.

Uram, hozzád fordulok, mert Te tudsz egyedül segíteni, és te mindenekfelett való vagy. E *helyzet felett* is Te vagy az Isten. A *Te hatalmad* elegendő ehhez, hogy itt megoldást lássak. Istennek a magasztalása a probléma felett a kulcs egy *győzedelmes imához*.

Úrrá teszed Jézust a problémád felett. *Megkoronázod* Jézust a helyzetek felett. Uram, Te vagy az egyetlen, aki tudsz ebben segíteni. Hozzád fordulok. Kezdd el Őt dicsérni, *magasztalni*, áldani! Amint ezt teszed, úgy *törpül el* a problémád majd.

A fókuszod nem azon lesz, hogy milyen nyomor van jelenleg, hanem azon, hogy az *Úr milyen hatalmas* a felett a helyzet felett. Nagyon nagy kulcs. Így kezdte tehát az imáját Jósafát: A Te kezdedben van az *erő* és a *hatalom*, és senki nincsen, aki ellened megállhatna.

Leszögezte, hogy Uram, Te vagy a győzedelmes Isten mindenek felett. Minden ellenség felett. A Te *győzedelm* bizonyos. Ezt követően a következő gondolatában elkezd sorolni a múltbéli győzelmeit Istennek.

7. Oh mi Istenünk! Nem Te üzed-é ki e földnek lakóit a Te néped az Izrael előtt, és nem Te adtad-é azt Ábrahámnak, a Te barátod magvának mindörökké?

Uram, régen is Te voltál az Isten. Régen is Te cselekedted ezeket a csodákat. Te üzted ki az ellenséget a múltban is. Megint a *győzelmekre* összpontosítja a figyelmét. A múltban is Te voltál az Isten. A múltban is Te cselekedted ezeket a csodákat. Megmutattad a hatalmadat. Te adtad az Ábrahámnak az ígéretet, a te barátod magvának mindörökké.

Látod, *Isten elé állsz*, ezt érti Ésaíasban a perlekedésen. Emlékeztetni kell Istent az Ő jóságára, a nagyságára, a hatalmas voltára. Dicsérni és magasztalni kell Őt a problémád felett. *Visszautalni*: Uram, nem Te voltál, aki a kereszten *adtad a Jézust* értem meghalni? Az Ő kereszthalála nem lett hiábavaló az én életemben. Az győzedelmes az én életemben, mert feltámadt a halálból a harmadnapon. Az Ő feltámadásával én is feltámadtam minden bajból, problémából, szellemi halálból, nyomorúságból, szükségből.

Látod, hogy hogyan közeledik egy *győzedelmes ima* Istenhez? Nagyon nagy tanulság van ebben. Elkezdí sorolni utána, hogy kik laktak azon a földön, és visszaemlékszik arra, míg megint a győzelmeket sorolja. Nézzük, milyen szemszögből sorolja:

2KRÓNIKÁK 20,3–4. 6–7. 9-10. 12. 15-22. 26. 29-30.

9. Amikor veszedelem jövend mireánk, háború, ítélet, döghalál vagy éhség, megállunk e házban előtted, mert a Te neved e házban van, és amikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg minket.

Volt Izraelnek mindig bőven gondja. Bizony volt nyomora Izraelnek, és ezt nem titkolja. De így szól: megállunk e házban előtted, mert a Te neved e házban van. Az Úr *Jézus neve* tebenned van. Oda be van írva. Egy győztes név van ide beírva. Megállunk mindenben. Mindenben, mert a Te neved e házban van, és amikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban, hallgass meg és szabadíts meg minket!

Látod az alázatteljes voltát, ahogy az Úrhoz közeledik, de közben mindig az Urat magasztalja, és elismeri az Úrnak a mindenható voltát, és nem a problémáit magasztalja, hanem a múltbéli győzelmeit sorolja. Tudjuk, hogy most is meghallgatsz minket, és megszabadítasz minket, mert a Te neved ebben a házban van.

Mi az Úr nevééről neveztetünk. Az *Úr neve* győzedelmes. A Jézus neve győzedelmes minden név fölött; mennyen, földön és föld alatt. Minden térdnek meg kell hajolnia az Úr Jézus nevére. Minden térdnek! Most kezdi sorolni a konkrét *problémáját*. Most jön elő azzal, hogy most miért állnak az Úr előtt.

10. És most ímé az ammoniták, a moábiták és a Széir hegyén lakozók, akiknek földjén nem akarád, hogy általmenjenek az Izrael fiai, mikor Egyiptom földjéből kijöttek, hanem mellettük menének el és nem pusztíták el őket;

Tehát látod, a perlekedésében tovább emeli az ügyét. Itt vannak ezek az ellenségek. Mi olyan jók voltunk velük, hogy mi *nem pusztítottuk el* őket, hanem elmentünk mellettük, és őket életben hagytuk. Most *ellenünk fordulnak*. Van képük most felkelni és ellenünk fordulni. Most jön a panasza. Jogosan emeli fel az ügyét. Ezek az ellenségek, akiknek megkegyelmeztünk, akiket nem pusztítottunk akkor el, most ellenünk fordulnak.

12. Oh mi Istenünk, nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek a mi szemeink.

Miután felvezette az ügyét, ítéletet kér az igazságos Istentől, aki a mi ítélő bíránk. Nyugodtan *emelj fel* hozzá minden igazságtalanságot, ami téged ért az életben, meg fog szülni az ítéleted, mert meghozta régen az ítéletedet, és megigazított téged.

Bátran megteszi Jósafát, mert felmagasztalta Istent, a magasztalásaival ment elé, és most ítéletet kér: nem ítéled-é meg, mert nincsen mibennünk erő, a nagy sokasággal szemben, ami ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, csak *tereád néznek* a mi szemeink. Egyedül te tudsz minket *megszabadítani* ebből.

Látod, hogy elismerte? Nem rossz megvallást tett. Mikor a *trón elé* megyünk, el kell ismernünk, hogy Uram, Te vagy egyedül, aki ebben a helyzetben *segíteni tudsz*. Ebből a rákbetegségből te vagy az egyedüli, aki ki tudsz engem szabadítani. Ebből a nyomorból, ahol most vagyok, Te vagy az *egyetlen*, aki kit tudsz engem *szabadítani*. Tessék elismerni!

Amikor odamész a nagy Jehova elé, tessék ezt elismerni! Akkor nem a nagy *hitmegvallásaidat* kell puffogatni, mert most nem az ördöggel állsz szemben, hanem a nagy Jehova előtt állsz. Tessék *elismerni*, hogy csak Te vagy egyedül Uram, aki ebben a helyzetben tudsz segíteni nekem. Aki le tudod győzni ezt az ellenséget, mert Krisztusban minden ellenséget a lábaid elé helyeztél. Csak Te vagy az egyetlen, Uram, és én számítok rád. *Számítok rád* ebben a helyzetben.

Egy összefogás volt ebben az imában. Nézd meg! A júdabeliek és mindnyájan együtt álltak az Úr előtt, miközben Jósafát imádkozott. A gyermekeikkel, a feleségeikkel, a fiaikkal egyetemben. *Egység* volt ebben az imában. Nem úgy volt, hogy az egyik így imádkozta, a másik úgy imádkozta, mindenki odament az Úr elé, és együtt mondták.

Az egész nép élete forgott ezen, hogy Isten most cselekszik. Akkor, amikor ez az *ima* így elhangzott, akkor Isten az egyik *prófétájának* szája által megnyilatkozott. Isten soha nem fog téged válasz nélkül hagyni, ha hozzá fordulsz. Az Úrnak a Szelleme szállt le a prófétára, az Úr gyülekezete előtt szólt az Úr szája, és ezt mondta:

2KRÓNIKÁK 20,3–4. 6–7. 9–10. 12. 15–22. 26. 29–30.

15. És monda: Mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakotok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten.

Az Úr nem fog téged *válasz* nélkül hagyni, ha te *hozzá fordulsz*! Ő meg fogja adni a *megoldást*! Így szól az Úr néktek: *Ne féljetek!* Itt kezdődik mindig. Ne engedd meg a félelmeidet, ha megkísértenek. A rettegés szelleme nem az Úrtól van! Ő nem a félelem szellemét adta nekünk ma sem.

Amíg az *ellenségtől félsz*, addig az *ő erejét ismered el*, hogy az nagyobb, mint Isten ereje a helyzet felett. Addig az ellenségben hiszel. Addig abban hiszel, hogy az ellenség gonoszsága, amit ő tervez, az jön valóságba. De nem az fog valóságba jönni az életedben, hanem az, ami neked *el van rendelve*, olvastuk, hogy az Isten dicsősége.

Vagyis hogyha félsz, akkor a *félelem csak azt ismeri el*, hogy az ellenségnek nagyobb ereje van az életed felett, mint Istennek. Ez pedig nem igaz! Úgyhogy a félelmet tessék megítélni az életedben és kihajítani! A félelemmel és a rettegéssel az *ellenségnek tárod ki az ajtót*: igen, hiszek neked, fáradj be és hajtsd végre, amit mutattál!

Nagy sokaság volt ott, simán elsöpörhette volna ezt a kis választott népet, de ezzel kezdte az Úr: Ez a nagy kulcs – azt mondja –, hogy *ne félj* azoktól a helyzetektől, amikben állsz, és amiket most láatsz, mert nem te harcolod meg őket, hanem Istennek a hatalmas *Szelleme*, aki benned van, az fogja *megharcolni* ezeket helyetted.

Azt mondta: „*nem ti harcoltok, hanem maga az Isten*”. Amikor ezt a *biztatást* adta nekik Isten, utána egy *stratégiával* is ellátta őket. Isten nem csak vigaszt nyújt, hogy ne félj, és ne szomorkodj, majd megsegítelek én, ha tudlak! Nem! Ha te Isten oltáránál ott *csüngesz* az imádsággal, akkor te fogsz kapni egy pontos időzítést és egy *útmutatást*, hogy mit tegyél a *győzelemhez*. Ez következik most. Nézd meg:

16. Holnap szálljatok szembe velük! Ímé, ők a Cic hágóján fognak felmenni, és rájuk találtak a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben.

Azt mondta, hogy holnap szálljatok szembe velük. Ne most menjetek, ne a jövő héten menjetek, hanem holnap menjetek! Egy időzítést kapsz Istentől, egy pontos időzítést. A *tökéletes időzítés* nagyon fontos az életünk felett. Mikor kell indulnom abban, amit az Úr

előre megjelentett? Elmondja azt is az Úr, hogy melyik hágón jön majd az ellenség és ők melyik völgynek a szélénél menjenek.

2KRÓNIKÁK 20,3–4. 6–7. 9-10. 12. 15-22. 26. 29-30.

17. Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetez és ne rettegjetez! Holnap menjetez ellenük, mert az Úr veletez lesz.

Azt mondta az Úr nekik: Gyönyörködjetez! Meglátjátok, hogyha nekem adjátok ezt a helyzetet, hogy én harcolhassam meg, akkor előttetez megyetez. Ha megengedetez, hogy én menjetez előttetez, akkor gyönyörködni fogsz a győzelemben.

Isten *keskeny ösvényt* rendelt nekünk, de azt is jelzi, hogyha te törekszel, hogy ezen az *ösvényen maradj*, sem jobbra, sem balra el nem hajolsz, akkor megígérte, hogy *kiszélesíti a lépteidet* alattad. Nem fogod észrevenni, hogy szorongatva vagy. Az Úr kiszélesíti a lehetőségeidet, a sátraidat, előttetez megye, és Ő szerzi ezt a győzelmet.

Megkapták a pontos *útmutatást*, időzítést, és *stratégiát* is kaptak az ellenséggel szemben. Stratégia nélkül nem lett volna ez a győzelem. *Hallani* kell az Úrtól – nagyon fontos –, és lehet is! Szólj, Uram, mert meghallja a Te szolgád! – imádkozd ezt rendszeresen. (1Sám. 3,9-10)

18. Akkor Jósafát meghajtá fejté a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és imádák az Urat.

Nem látták még a győzelmüket. Elhangzott az Úr ígérete. Neked is ott vannak az *Úr ígéretei* a Bibliában. Amit az Úr szólt nekik, azt *elhitték* és leborultak a földre, úgy imádták Őt. Ez is *kulcs* a győzelemhez!

AZ URAT ÚGY KELL *IMÁDNOD* A GYŐZELEMÉRT, MINTHA MÁR *BENNE JÁRNÁL*, MINTHA MÁR MEGTÖRTÉNT VOLNA, HABÁR MÉG NEM LÁTOD! Az Úr imádata nem maradhat el! Neki jár az imádat, mert Ő cselekszi egyedül. Leborultak a földre és ott imádták az Urat, az egész nép, imádtá az Urat. E nélkül sem lett volna győzelem.

19. A kéhátíták fiai közül és a kóriták fiai közül való levíták pedig felállának, hogy az Urat, Izrael Istenét nagy felszóval dicsérik.

Miért kezdtek dicsérni az Urat? Az ellenség még nem volt legyőzve! Ugyan ott volt a rettenés felettük, de az *Úr szavát elfogadták*, hogy az Úr szólt, és az meglett. Elfogadták az Ő szavát és akkor lett meg a győzelmük. Attól a pillanattól kezdve dicsérték az Urat, többé már nem félelem volt bennük, hanem imádat! Leborultak, s nagy fennszóval dicsérték Őt a dicsérők.

20. És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megállá Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízatek az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősít benneteket; bízatek az Ő prófétáiban, és útjaitok beteljesednek!

Itt az *előljáróknak* a bátorítása! Jósafát megismételte az Úr szavát. Kapott a nép egy újabb bátorítást. Hogyan történt ez? Az Úr szava volt az előljáró szájában. HA PÁSZTOR VAGY ÉS SZÓLOD AZ ÚR IGÉJÉT, AZ A GYÜLEKEZETET MEGERŐSÍTI ÉS BETELJESEDIK. Nincs más nekünk, csak Isten Igéje.

Amit az Úr szólt, azt kell *szólnunk*. Ezt tette Jósafát, *mebátorította* a népet. Amikor mentek a harcba, az ellenséghez mentek ki, hogy nyílt helyen megmérkőzzenek. Az ellenség volt kint, odamentek, az előljáró bátorította őket.

2KRÓNIKÁK 20,3–4. 6–7. 9-10. 12. 15-22. 26. 29-30.

21. Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék az Ő szentségének ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az Ő irgalmassága;

Ne azt nézzétek, ami előttetek van, ami látható, *ne arra tekintsetek*, ami ott fenyeget, hogy ez meg az történik majd. Nem! Menjetek és *gyönyörködjétek* az Úr szentségének ékességében! Dicsérjétek Őt! Megígérte, hogy *megszabadít* minket. Megígérte, hogy *elsöpri* az ellenségeinket. Dicséret jár Neki! Fenséges dicséret jár Neki! A fenséges ékességért való dicséret jár Neki.

A dicsérők menjenek elől, mondta Jósafát. Ne a harcosok menjenek elől, mert már a harcra nem is kerül sor! Menjenek a dicsérők elől! Nagy megértés és kijelentés van ebben. Az Úr énekesei, a dicsérők menjenek elől és dicsérjék az Ő szentségének ékességét, hogy szent az Úr mindörökké.

Az Ő ékessége, az Ő dicsősége fogja beragyogni ezt a harcmezőt! Az ellenség nem rúghat labdába, nem jöhet közel, nem érintheti az Izrael népét, mert Isten szentségének dicsőségét magasztalva és dicsérve Ő megnyilvánul. *Elsöpri* az ellenséget. Ez *kulcs* a győzelemhez.

Az Örökkévaló Irgalmasság nem fog rólad elfeledkezni ma sem, meg holnap sem, meg egy napon sem. *Jelentsd ki* minden nap: Örökkévaló, Uram, a Te irgalmasságod felettem! Ahogy velem voltál tegnap, velem vagy ma is, holnap is! Örökkévaló a Te irgalmasságod felettem. Dicsérd Őt!

Ahogy ezt teszed, így egyre nagyobb oltalom-felhőben tudod majd az életedet, mert Ő meghallgatja. Amit a szádban *fohászkodsz*, azt Ő megcselekszi és *beteljesíti*. Kürtölték a győzelmet maguk előtt és dicsérték az Urat.

22. És amint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a moábiták és a Széir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének, és megverettetének.

Nézzétek meg, mit csinált az Úr most! Az Úr egy olyan helyzetet, egy olyan megoldást hozott, hogy az ellenségnek ellenséget szerzett. Erre biztosan nem számítottak. Gondolták, hogy valami megmérettetés csak lesz majd, a dicsérőket előre küldték.

Az Úr egy olyan frappáns és dicsőséges megoldást hozott, hogy egy szemernyi harcot sem kellett folytatniuk. Ellenség támadt a moábiták fiai és az Ammon fiai ellen, és teljesen legyőzték őket. Ezt írja a 22-es versben.

Teljesen legyőzött az ellenség, olyannyira, hogy Izrael népe prédára mehetett, és a teljes gazdagságuk és vagyonuk, amit ott hagytak, az mind Izraelé lett. Vagyis az, hogy kihozta őket ezüsttel és arannyal, az nem egyszer és nem kétszer olvasható.

AZ ELLENSÉGNEK MINDEN GAZDAGSÁGA NÁLAD FOG KIKÖTNI, HA *KITARTÓ* VAGY A HITEDBEN, EZ MEG VAN ÍRVA. Ezek előképei a mi *újszövetségi* életünknek, és a *jövendőbeli* valóságos dolgoknak az árnyékai ezek. Az Úr azért adja ezeket, hogy olvassuk és tanulmányozzuk, hogy bátorítson minket.

Ha különböző helyzetekkel szembesülünk és *megmérettetések* előtt állunk, ne felejtjük el dicsérni és *magasztalni* az Urat! Ebben a nagy győzelemben három napig vitték haza a zsákmányt, és a holttestekről szedték le a kincseket és ékszereket. Harmadnapig kapdosták a zsákmányt – így írja.

2KRÓNIKÁK 20,3–4. 6–7. 9-10. 12. 15-22. 26. 29-30.

26. Negyednapra pedig gyűlének a hálaadásnak völgyébe, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás völgyének nevezék mind e mai napig

Megint nem feledkeztek el, a hálaadások azok mindig ott kell, legyenek. Az egész életedet nevezd el *hálaadás-szigetének*. Ahol te jársz, ott az Úrnak hálaadás jár, ahova te a lábadat teszed, ott építs oltárt az Úrnak!

Uram, ezen a helyen *hálaadások hallatszanak*, semmi más, ahova én a lábamat teszem, ott hálaadások vannak. Semmi mást nem hallasz a számból Uram, *csak hálaadást*. Így fogod meglátni a győzelmeket.

Mert az Úr jó és az Ő irgalma és könyörületessége örökkévaló – ezt énekelték a dicsérők. A 29-es versben megint egy tanulság van.

29. És lőn az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Izrael ellenségei ellen.

Olyan *rettentést* adott a szomszédos országokra, hogy eszük ágában nem volt többé Izraelt megtámadni. Hosszú ideig nem volt ellenségük. Az Istennek a rettentéseit nyugodtan *kérd az ellenségeidre!*

Ez teljesen *biblikus imádság*: *Uram, a haragod, a rettentésed legyen az ellenségeimen. Érezzék, hogy nekem van egy Istenem, ne merjenek ellenem jönni a gonoszágaikkal, mert tudják meg, hogy Te vagy az én Istenem, olyanokat cselekedj!*

Létezik ez az Isten rettentése az ellenségeinken, ma is létezik. A betörő abban az utcában, ahol te laksz, elkezd érezni Isten félelmét, és a gonosz szándékait nem ott fogja végrehajtani. Elmegy másfelé, ahol azt nem érzi, ahol nincs imádság, ahol nincs oltalom, ott fog betörni, ott fog rabolni. Ahol te kiárasztod a *szent vér* oltalmát, az *angyalok* védelmét, az Isten *rettentését*, ott remegve megy el a gonosz. Ez igei imádság, élj vele!

30. Megnyugovék azért a Jósafát országa, és békességet ada néki az ő Istene mindenfelől.

Az összes ellensége el kellett, hogy csendesedjen egy győzelemtől, aminek híre ment, és az Istennek a rettentése volt rajtuk. Nagy tanulság ez nekünk és nem felejtjük el a helyzetekben Istent dicsérni és magasztalni. A *szánkban* ott kell lennie tehát valaminek ehhez a *győzelemhez*.

Túl nagy árat fizetett azért a drága Úr Jézus, hogy ne ebben a győzelemben járjunk. Túl nagy árat fizetett érte, hogy ne Őt magasztalja az életünk. *Óriási ár* fizettetett értünk. Naponta ismerd el, hogy *általad élünk*, Uram, és tedd hozzá, hogy *neked élünk*.

Mert nem csak azért *szabadított meg*, hogy utána ugyanúgy éld a te saját életedet, mint addig. Általad élünk, mert megszabadítottál, és Uram, mostantól neked élünk! Mekkora különbség lesz! Meg fog változni az életed!

Amikor nehéz pillanatok vannak az életünkben, amikor olyan helyeken kell átmennünk, ahol Jósafát király és az Ő dicsőséges serege... A dicsérők mentek elől, azok mutatják meg az embernek, hogy mekkora erő lakozik mibennünk. Amíg nincs megmérettetés, addig fogalmad nincs arról, hogy ki lakozik odabent.

Amikor *megmérettetés* van, és megtanulsz ezzel az erővel *együtt munkálkodni* és engeded, hogy megnyilvánuljon, akkor tanulod meg, hogy ki hadakozik éretted! Te nem hadakozol magadban! Isten Szelleme lakozik benned és Isten dicsősége!

Ezt a *dicsőséget* elő lehet hozni, és elő akar jönni az életünkben. Ez Isten vágya, hogy megmutassa ezt a dicsőségét, és a mi *dicséreteink* hozzák ezt a színre. A mi imádataink hozzák a színre.

Vagy Isten *dicséreteiben* és magasztalásaiban vagy elragadtatva, vagy *önsajnálata*ba merülsz. A kettő együtt nem fér el. Ez a nagy titka ennek. Ne a saját nyomorúságaidban sülyedj egyre mélyebbre és mélyebbre, és az önsajnálata! Kezdd el Őt magasztalni, aki tud segíteni! Kezdd el magasztalni a szent vért, kezdd el magasztalni Őt, kezdd el dicsérni, imádni Őt!

Jézus mondta – ez aranybetűs Ige, nagyon kedvenc Igém – a János 11-ben, amikor Lázárt hívja elő a négy napos halálból:

JÁNOS 11,40.

40. Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?

A hitünkben *ki kell tartani* a helyzetekben, ha valami halottnak tűnik az életedben, és az utolsó reménysugár is eltűnt. Lázár bent volt már a sírban, negyednapos halott volt, amikor mondta Jézus, hogy görgessék el a követ.

Akkor figyelmeztetik, hogy: de Jézus, nem érted teljesen a helyzetet, négy napja van odabent, szaga van már! Ekkor mondja Jézus: *hogya hiszel, akkor meglátod Isten dicsőségét!* NINCS HELYZET, AMIT HA ODAADNÁL NEKI, NE TUDNA RAJTA VÁLTOZTATNI AZ ÉLETEDBEN. CSAK FEL KELL, HOGY ÉBREDJEN BELÜL A HITED EHHEZ! Fel kell ébredjen!

Hit által *minden* lehetséges! Isten dicsérete és imádata által! Egy nagyon fontos munkatársad ebben a győzelemben, hogy ebben járj: a *szádnak beszédei!* Hogy mi van ott? Istennek a magasztalása, a dicsérete. Vagy azt ismételted és hajtogattad, amit látsz, vagy amit az orvos a jelentésében adott.

Mondja a Szentírás a Jakab levélben, hogy mindnyájan *sok dologban vétkezünk*. Úgyhogy, aki azt meri állítani magáról, hogy ő tökéletes, akkor őt a kapuk várják odafent.

JAKAB 3,2.

2. Mert mindnyájan sok dologban vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni

Lássuk be, hogy még van mit fejlődnünk. A *szádban dől el* minden, hogy mi jön ki onnan. Elmondhatod magadról, hogy tökéletes vagy, ha a száddal nem vétkeztél. Ha vétkeztél, *töröld el*, ne legyen hatalma feletted annak. Ami nem az Ige szerint való, azt ne mondd ki! A tünetek sem fognak ki rajtad, ha a száddal jól tudsz élni. Tanulság ez.

A *szádban* csak Isten dicsérete lehet. Ahogy a leviták mentek elől és dicsérték az Urat és magasztalták, kijelentették, hogy jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló. *Jelentsd ki* a betegség felett az Úr dicsőségét! Kürtöld az Ő dicsőségét! Az Úr megígérte, hogy Ő megy elől.

Nagyon sok ilyen *győzelmet* tudunk a Bibliából kiolvasni. Ha valaki az *Úrra tekint* és az Ő dicsőségére, s a *szájával nem vétkezik*, akkor ezek a *győzelmek garantáltak!* A jövő héten is egy ilyen történetet nézünk meg.

A sumenita asszony történetét fogjuk megnézni. Az Úr dicsősége a halálból támasztotta fel a fiát, mert az asszony a *szájával tudott úgy szólni*, hogy Isten nem talált benne kivetnivalót és a *segítségére* tudott sietni, a fiát hozta vissza a halálból.

Az a dolgunk, hogy *kijelentsük* a helyzetek felett, hogy *jó az Úr*. Az *Ő kegyelme* örökkévaló. Hadd uralkodjon *Ő* az életünk felett ezekkel a kijelentett dicséreteinkkel, magasztalásainkkal! Akkor *átadjuk* neki a vezetést, és *Ő* tud elől menni. Nincsenek harcaink, mert azokat *Ő harcolja* meg.

Ebbe a *nyugodalomba* hívott be minket. Ez valóságos elhívás. Azt mondta, hogy gyere be az én nyugodalmamba! Nem nekünk kell harcolni az ellenségekkel. Legyőzött ellenségek, fegyverzetüktől *megfosztott ellenségek*. Nincs hozzáférésük [jog szerint] az életünkhöz, ha csak mi nem adunk nekik helyet.

A Példabeszédek 19-ben írja azt az Írás, hogy a király haragja olyan, mint az ifjú oroszlán ordítása. Vagyis amikor a király haragszik, az félelmetes tud lenni. Amikor a mi Istenünk haragszik, büntetései és ítéletei vannak a világon, s az félelmetes tud lenni.

De minket Isten kimentett ez alól a harag alól, mert az egész világgal megbékélt. Megbékélt a világgal, Bárányt hozott a világnak: *Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit*. Egy *küldetésünk* van, hogy közöljük a világgal, hogy *megbékélt* Isten a világgal.

Van helyette azonban egy másik *oroszlán*, aki körbe jár. Ez az oroszlán próbálja utánozni Istent, és az *Ő* haragjával próbál minket *ijesztgetni*. De nem a mi Istenünknek ordításait lehet hallani, amikor jönnek a tünetek, hanem azt írja az Ige, hogy ez a másik jár körbe, keresve, kit nyeljen el. Aki próbálja elhitetni a szegény keresztényeket, hogy ez a csapás, ez a betegség, meg ez a dolog Istentől van rajtad. Szó nincs róla!

Mint ordító oroszlán körbejár, keresve, kit nyeljen el, és úgy ijesztget, mintha Istentől valók lennének ezek. De a királyoknak Királya, és az uraknak Ura a mi Jézus Krisztusunk. És Istennek haragja Jézus Krisztusra lett terhelve, úgyhogy az *Ő* üvöltéseit, ordításait te soha többé az életben nem hallod már. Azok megszűntek. Megbékélt a világgal!

A másíknak pedig, hogy ne dőlj be! *Ő* a világból való és a *megevesztéseknek* a mestere. Mint ordító oroszlán, körbe jár. Ordít és süvölt. *Ijesztgetni* akar, de nincs nála az igazság, nincs nála a jogosság, nem érintheti az életedet.

A *félelemmel* kell megküzdened ilyenkor, *le kell győznöd* ezeket, *le kell gyűrnöd* ezeket. Szólnod kell, hogy az én számban a megigazultság dicsérete van, az én számban imádatok vannak, az én számban magasztalások vannak, az én számban az Úr dicsérete van. A királyoknak Királya, és az Uraknak Ura az, akit én dicsérek és magasztalok örökkön-örökké. Én az ellenség rettentéseitől *nem ijedek* meg. Ezt jelentsd ki mindennap. Az Úr dicséretében van a mi győzelmünk, ezt kiolvassuk az Igéből lépten-nyomon. Az Úr magasztalásában van a mi győzelmünk. Nem adjuk meg magunkat az ellenség ijesztgetéseinek.

Akármilyen irányból jönne, és akármekkora sereg jönne ellened, nem adod meg magadat az ellenség ijesztgetéseinek, mert te a *győztes vagy!* Tudd ezt, mert ez az igazság! *Legyőzetett ellenséggel* van dolgod, aki *hitetni* jár, aki ijesztgetni jár a világba, és úgy ordít, mintha maga a király ordítana, de az *ő* haragja hamisítvány! Isten nem haragszik rád. Isten megbékélt a világgal. Megbékélt veled. Hazahív téged: Gyere az én királyságomba! Gyere, ülj az asztalomhoz, vegyél részt az én királyságomban! Itt a kenyér és a bor, megtörtetted a test, kiontatott a vér. Ebben részesedj, és ezért dicsérj engem!

Tudod-e a *szívedből dicsérni* az Urat, hogy győzelmet adott neked abban a helyzetben, amiben most vagy *megméretve*? Ha tudod *Őt* dicsérni, akkor *megvan a győzelméd!* Ez a *kulcsa* a győzelmeknek!

Meg tudjuk tenni, hogy elkezdjük Őt dicsérni? Jár neki ez a dicséret! Elvégezte! Nem a világnak fogunk hinni, hogy mivel hiteget, mikkel ijesztget, mert az ő haragja az nem a mi Királyunktól való. Úgyhogy kezdjük el Őt dicsérni, adjuk át magunkat az Ő dicséreteinek! *Megváltoztatja* az életünket, kulcs az életünkben, amikor elkezdjük Őt dicsérni.

Kezünkbe vesszük mindazt, ami jelenleg nyomja, sújtja az életünket. Vegyük a kezünkbe és *emeljük föl!* Tegyük a kezünkbe, szó szerint tegyük bele, helyezük oda, és emeljük fel a királyok Királyához és *adjuk át* az Ő kezébe, helyezük oda.

Amikor *odahelyezzük* és tudjuk, hogy most elvette tőlünk, egy szempillantás és *átveszi* a terheinket. Ha odaadtuk Neki, akkor onnantól kezdve az Nála van, és Ő viszi azokat, és Ő dolgozza ki a *megoldásokat*. Már nem a te válladon vannak ezek a terhek, nem téged sújtanak, nem téged nyomnak.

Onnantól kezdve csak dicsérjük Őt, magasztaljuk Őt a szívünkben! A *szívünk megkönnyebbedik*. A hitünk fel tud kelni, a *hitünk munkába* tud indulni. A hitünk képes hallani Istentől, mert egy könyörületes Istenünk van, egy magasztos, fenséges Istenünk van.

Fenséges ékességben fogják most Őt a papok dicsérni. Tudod-e, hogy papjai lettünk Istennek? Papjai lettünk az Ő királyságának. Mint *királyok uralkodunk*, és mint *papok imádjuk* Őt. Meg fogjuk tenni ezt most együtt. Ez a győzelem kulcsa, ezt olvastuk.

A papok, a dicsérők mennek elöl. Átadtuk ezeket a drága Úr Jézusnak és elkezdjük Őt dicsérni. Kezdjük el mondani, hogy mily jó és fenséges Ő! Mindenki tegye most meg, hogy ami a szívén van, azt elmondja az Úrnak! Mindenki szájáról hangozzék ez a dicséret!

A Jézus nevében kezdjük el Őt dicsérni! Áldjuk Őt és magasztaljuk Őt! Tanulj meg odajárulni hálaadásokkal, kezd el Őt *dicsérni!* Mondd, hogy Uram, oly nagy a Te jóságod, oly nagy a Te kegyelmed, oly nagy a Te irgalmad az életem felett, a Te gondviselő szemed az én életemen, a kezed felettem, az oltalmazó, védő kezed felettem!

A köszikla rejtekébe vagyunk *elrejtve*, Jézus nevében. A köszikla hasadékába, odahelyezett be az Úr, a Jézus nevében. Kezdd ezt a *hálát* ébresztgetni a szíveden! Valóban tudsz-e hálát adni? Ha már a gondjaidat odaadtad, akkor a szívedet nem nyomja. Kezdd el hálát adni! Hálát adni, teljes szívből. Dicsérd Őt és magasztald Őt!

Ha úgy érzed, hogy a szíved megtelt *hálaadással*, lehet, hogy *nyelvekre* váltasz majd. Mindent szabad, ami a szívedből folyik, ki szabad ejteni, hogy ott legyen a hangod a trón előtt. Áldunk és magasztalunk! Köszönd meg Neki! Balzsamot fogsz érezni! Olajat fogsz érezni! Azonnal megindul a szíve, ahogy ezt teszed.

Oh, áldunk és magasztalunk, Uram! Áldunk és magasztalunk! Dicsérjük fenséged ékességét, mert jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló. Dicsérd Őt, tovább dicsérd Őt! A dicséretnek olajába fogunk bemenni. A papok mennek elöl, szent ékességét dicsérik az Úrnak.

Az Ő dicsősége elkezd *ragyogni* az utadon, és mindent bevilágosít. Bevilágítja az utadat, a sötétséget világossá teszi, a betegséget gyógyulássá, a hiányt gazdagságra, bőségre fordítja. Tudod-e imádni Őt? Az imáinkat meghallgatta. Ő méltó egyedül az imádatokra, Ő méltó egyedül a dicséretekre. Az imádatokba kell bemennünk. Áldott légy, Uram, hogy kezedbe vetted a helyzeteinket.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.